

SENKO KARUZA

KIS HÁZI SZELLEM

Busbuskalai megjelent a mosogatón, kezdődik a gubanc. Megint el akarja rontani a napomat. Ilyen korán kezdi, reggeli közben. Nagyon szemtelen, nem fogja megvárni, amíg a gyerekek elindulnak iskolába. Hadd lássák ők is, milyen apjuk van. Határozottan megállítok minden lehetséges szarakodást, lazán felemelkedek az asztaltól, a mosogatóra ugrok és bemélyesztem az öklömet a pofájába. Az edények szétrepülnek, ő pedig bódultan hever a cserepek között. Várom, mit fog most csinálni.

– Te teljesen megőrültél! Miért nem mész orvoshoz? – sikítzik hisztérikusan a feleségem.

Kibírom, hogy ne válaszoljak. Ha ennyiben marad, ha Busbuskalai visszahúzódik, akkor minden rendben lesz. Csak a reggeli elégedetlenség rohama volt. Behunyom a szemeimet és várok, arccal a mosogató felé fordulva. Érzem, hogy a gyerekeim bámulnak. Ezt kell elviselni, nézik az apjukat, és azt hiszik, hogy bolond. Nekik nincs még a fejükben saját Busbuskalai.

– Most mit játszasz? – kérdezi a feleségem és közelít felém, rám teszi a kezét, érzem, hogy vizsgál. Kinyitom a szemem, látom bizonytalan tekintetét, mérges és aggódó szemeit. Átölel a bal kezével és meg akar csókolni, de a szemem sarkából észreveszem Busbuskalai-t, ahogy az ajkaimnál akar elhelyezkedni. Hirtelen beleharapok a pofazacskójába, a feleségem felsikolt. Összeszedi a gyerekeket az asztaltól és elküldi őket az iskolába. Összehajolva sírnak a folyosón.

Várom. Nemsokára minden elcsendesedik.

– Miért csinálod ezt velem? – kérdezem tőle. – Miért nem tudsz nyugodtan ülni, mint a többi normális szellem, nyugodtan szemlélgetni a történeteket a házban?

Busbuskalai a kezébe rejti az arcát és felzokog.

– Nem tudom, mi van veled – mondja –, csak neked megyek itt ennyire az idegeidre.

AZ ÉN TRANSCENDENTÁLIS KAKASOM

Húsvéti ünnepek. A ház megtelt rokonokkal, millió gyerkőc, csoda, hogy túléljük. Ez azt akarta, az meg emezt, alig győztük idegekkel. Utálok a húsvéti ünnepeket.

És akkor valaki küldött egy egyhetes csibét, háromszínű madzaggal a nyaka körül. Bolondokháza lett az otthonom. Szar és étel borított mindent, az előszobától a hálóiig. Kijelentettem, hogy ki kell neki jelölni egy helyet, és a gyerekek ezt örömmel elfogadták. Madzagot kötöttek a lábára és a tévé alá helyezték.

– Nem akarok itt szart látni.